

Sygn. akt II W 1164/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 marca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Legionowie w II Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Grzegorz Woźniak

Protokolant: Arleta Agata

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23.03.2018 r.

sprawy przeciwko

S. W. urodz. (...) w R.

syna H. i J. z d. F.

obwinionego o to, że: w dniu 23 listopada 2017 roku w godz. 8.50-9.20 w L., woj. (...) przy ul. (...). Sybiraków 23 parkował samochód osobowy marki N. o nr rej. (...), nie stosując się do obowiązującego tam znaku B-25 „zakaz postoju – powyżej 15 minut”,

tj. o czyn z art. 92 § 1 k.w.

orzeka

I. Uniewinnia obwinionego S. W. od popełnienia czynu zarzucanego mu we wniosku o ukaranie.

II. Na podstawie art. 118 § 2 k.p.s.w. koszty sądowe przejmują na rzecz Skarbu Państwa.

Sygn. akt II W 1164/17

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 23 marca 2018 r.

Sąd, na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego podczas rozprawy głównej, ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 listopada 2017 r. obwiniony S. W. zaparkował samochód marki N. o nr rej. (...) na parkingu przy Alei (...). Obwiniony wjechał na ten parking od strony, gdzie nie były ustawione znaki informujące o ograniczeniu czasowym parkowania. Z przeciwnej w stosunku do kierunku jazdy obwinionego strony parking był oznaczony znakiem B-35 „zakaz postoju powyżej 15 minut”. Obwiniony w miejscu tym parkował samochód powyżej 15 minut, ale nie wiedział o ograniczeniu czasowym parkowania. O godzinie 9.20 parkowanie samochodu obwinionego w tym miejscu ujawnili strażnicy Straży Miejskiej w L..

Dowód:

- wyjaśnienia obwinionego (k.35),

- zeznania M. K. (k.36),
- zeznania K. Ś. (k.36),
- notatki urzędowe (k.1,4),
- dokumentacja fotograficzna (k.2),
- dokumentacja złożona przez obwinionego (k.28-33).

Przy tak ustalonym stanie faktycznym oskarżyciel publiczny złożył wniosek o ukaranie zarzucając obwinionemu, że w dniu 23 listopada 2017 r. zaparkował samochód marki N. w miejscu obowiązywania zakazu postoju powyżej 15 minut, na czas przekraczający 15 minut. Czyn ten zakwalifikowano jako wykroczenie z art. 92 § 1 k.w.

Obwiniony podczas rozprawy nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia (k.35). Stwierdził w nich, że zaparkował swój samochód na parkingu, znaki wskazywały na możliwość zaparkowania bez ograniczeń czasowych. Znaki wskazujące na ograniczenie parkowania były ustawione z drugiej strony parkingu i musiałby przejść tam, a tego nie uczynił.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionego, gdyż są logiczne i rzeczowe oraz znajdują potwierdzenie w zeznaniach M. K. (k.36), zeznaniach K. Ś. (k.36) oraz dokumentacji fotograficznej (k.2,28-32).

Świadek M. K. zeznał (k.36), iż znaki ustawione na miejscu zdarzenia nie wprowadzają użytkowników samochodów w błąd. Obowiązkiem kierującego jest sprawdzenie oznaczenia miejsca, gdzie zamierza zaparkować.

Zeznania tego świadka zasługują na wiarę, gdyż są logiczne i rzeczowe oraz znajdują potwierdzenie w wyjaśnieniach obwinionego, zeznaniach K. Ś. (k.36) i dokumentacji fotograficznej (k.2,28-32). Odrębną sprawą jest natomiast przekonanie świadka, że miejsce zdarzenia było oznakowane prawidłowo i nie wprowadzało kierowców w błąd. Nie dotyczy to jednak kwestii wiarygodności świadka, lecz interpretacji prawnej zaistniałej sytuacji, o czym dalej.

Świadek K. Ś. zeznał (k.36), że nie pamięta kiedy znak ograniczający dopuszczalny czas parkowania w tamtym miejscu został postawiony. Kierowcy wielokrotnie wskazują na nieprawidłowe ustawienie znaków drogowych. Straż Miejska nie zajmuje się ich ustawianiem.

Zeznania tego świadka zasługują na wiarę, gdyż są logiczne i rzeczowe oraz znajdują potwierdzenie w wyjaśnieniach obwinionego, zeznaniach M. K. i dokumentacji fotograficznej (k.2,28-32). Podobnie jak w przypadku M. K., ustalenie konsekwencji prawnych zaparkowania przez obwinionego pojazdu na przedmiotowym parkingu należy do sfery prawnej oceny stanu faktycznego, a nie dotyczy wiarygodności zeznań świadka.

Zgromadzony materiał dowodowy, w postaci dokumentów wymienionych na k. 37 został sporządzony obiektywnie, przez powołane do tego osoby, poszczególne dokumenty nie nasuwają wątpliwości, co do ich autentyczności i nie były kwestionowane przez strony. Wobec powyższego dokumenty te zostały uznane za podstawę ustaleń faktycznych.

Ustalony stan faktyczny stanowi spójną, logicznie uzasadnioną całość, poszczególne wiarygodne dowody uzupełniają się i potwierdzają. Na ich podstawie nie można przyjąć, że obwiniony popełnił zarzucany mu czyn.

Sąd zważył, co następuje:

Oskarżyciel publiczny zarzucił obwinionemu, że w dniu 23 listopada 2017 r. zaparkował samochód marki N. w miejscu obowiązywania zakazu postoju powyżej 15 minut, na czas przekraczający 15 minut. Czyn ten zakwalifikowano jako wykroczenie z art. 92 § 1 k.w.

Zgodnie z treścią art. 92 § 1 k.w. karze grzywny albo nagany podlega ten, kto m.in. nie stosuje się do znaku drogowego. Niewątpliwie oznaczenie parkingu przed Szkołą znakiem B-35 „zakaz parkowania powyżej 15 minut” wymagało od kierujących samochodami stosowania się do tego wymogu.

Należy zwrócić uwagę, że zgodnie z treścią art. 1 § 2 k.w. nie popełnia wykroczenia sprawca czynu zabronionego, jeśli nie można mu przypisać winy w czasie czynu. Wina to zarzut czyniony sprawcy, że mimo możliwości zachowania się zgodnie z przepisami prawnymi narusza te przepisy. W niniejszej sprawie obwiniony zaparkował samochód od strony przeciwnej niż ustawione znaki informujące o ograniczeniu czasowym parkowania (por. zdjęcie z k. 28), a znak B-35 ustawiony był od samochodu obwinionego o około 70 metrów (zdjęcie z k.32). Obwiniony mógł co prawda udać się w stronę tego znaku i dowiedziałby się wówczas o ograniczeniu czasowym parkowania, ale byłoby to niepraktyczne. Kierowca, który wjeżdża na teren parkingu powinien być poinformowany o obowiązujących go zasadach parkowania, bez konieczności poszukiwania znaków. Należy zwrócić uwagę, że obwinionemu nie można przypisać popełnienia tego czynu nawet nieumyślnie, gdyż zgodnie z treścią art. 6 § 2 k.w. wykroczenie nieumyślne zachodzi wówczas, gdy sprawca nie mając zamiaru popełnienia czynu, popełnia je na skutek niezachowania ostrożności wymaganej w danych okolicznościach, mimo że możliwość popełnienia tego czynu przewidywał albo mógł przewidzieć. Wyżej wskazane okoliczności zdarzenia przemawiają za uznaniem, że obwiniony nie miał możliwości przewidzenia i nie mógł przewidzieć, że na Alei (...) ustawiono znak B-35 z przeciwnej strony, niż on przyjechał.

Należy zatem uniewinnić obwinionego od zarzutu popełnienia zarzucanego mu we wniosku o ukaranie czynu.

O kosztach postępowania orzeczono zgodnie z przepisem powołanym w punkcie II wyroku.